

Мені сподобалася, сподобалася,
сподобалася ця книжка...
Еріка Фостер – безумовно, мій тип героїні

— Анджела Марсонс —

'I loved, loved, loved
this book... Erika Foster
is most definitely
my kind of heroine.'

ANGELA MARSONS

THE
GIRL
IN THE
ICE

ROBERT BRYNDZA
A DETECTIVE ERIKA FOSTER NOVEL

bookouture

РОБЕРТ БРИНДЗА

ДІВЧИНА У КРИЗІ

Детективний роман про Еріку Фостер

2^{-ге} видання

З англійської переклала Ганна Литвиненко

Київ
BOOKCHEF
2022

Яну, який ділить зі мною життя в комедії,
а тепер і в трагедії.

Андреа Дуглас-Браун квапливо крокувала безлюдною вулицею, й тротуар попереду неї виблискував у місячному сяйві. Високі підбори вистукували тихий, переривчастий ритм — давалася взнаки випита горілка. Січневе повітря було різким, і її голі ноги поколювало від холоду. Різдво й Новий рік минули, лишивши по собі холодну стерильну порожнечу. Андреа проминала вітрини крамниць, огорнуті темрявою, яку під миготливими вуличними ліхтарями порушувала лише паршивенька крамничка алкогольних напоїв. Усередині сидів індіанець, згорбившись у світлі від екрана ноутбука, але Андреа він не помітив.

Вона аж кипіла від гніву й так прагнула опинитися якнайдалі від пабу, що замислилася про те, куди йде лише тепер, коли вітрини крамниць змінилися великими будинками, які стояли поодаль тротуару. Вгорі простягалися голі гілки в'язу, зникаючи в темному небі. Вона зупинилася й прихилилася до стіни, щоб перевести подих. У тілі дівчини кипіла кров, й коли вона вдихнула на повні груди, легені немовби обпекло крижаним повітрям. Андреа озирнулася й побачила, що зайшла вже досить далеко й була на півдорозі до верхівки пагорбу. Позаду простиралася дорога, мов лискуча патока, залита помаранчевим світлом натрієвих ламп і зачиненою залізничною станцією біля підніжжя. Тиша і холод гнітили дівчину. Єдиним рухом був струмінь пари від її дихання, що виривався в морозне повітря. Андреа затиснула рожевий клатч під пахвою і, впевнившись, що поруч нікого, задерла передній край коротесенької сукні й видобула з нижньої білизни айфон. У помаранчевому вуличному світлі на чохлі ліниво заблискали кристали Сваровські. Позначка на екрані свідчила про

відсутність сигналу. Андреа вилаялася, знову запхнула телефон у білизну і розкрила крихітний рожевий клатч. Усередині знайшовся айфон старішої моделі, теж оздоблений Сваровськи, хоча кількох кристалів на чохлах й бракувало. Сигналу не було й на ньому.

У грудях Андреа піднялася хвиля паніки, й вона роззирнулася. Будинки були розташовані далеко від дороги, сховані за високими живоплотами й залізними воротами. Якщо вона вийде на пагорб, то цілком імовірно зможе спіймати сигнал. І до біса все, подумалося Андреа, вона викличе батькового водія. Вигадає якесь пояснення, чому опинилася на півдні від річки. Дівчина застібнула маленьку шкіряну куртку, міцно стиснула руки на грудях і пішла вгору пагорбом, не випускаючи з рук старіший айфон мов талісман.

Позаду загуркотів автомобіль, і Андреа озирнулася, мружачись від світла фар і почувуючись ще більш незахищеною, коли яскраве світло торкнулося голих ніг. Надія на те, що це таксі, потьмяніла, щойно вона побачила, що дах у автівки низький і на ньому не було відповідного знаку. Андреа відвернулася і продовжила йти. Автомобіль загуркотів гучніше, а потім у Андреа втупилося світло фар, відкидаючи великі освітлені кола на тротуарі попереду. Минуло декілька секунд, а фари й досі лишалися націленими на неї. Вона майже відчувала їхній жар. Дівчина озирнулася на джерело світла. Автівка скинула швидкість і тепер тягнулася ззаду на відстані декількох футів від неї.

Збагнувши, чий то автомобіль, Андреа оскаженіла. Відкинувши довге волосся, вона розвернулася й пішла далі. Машина трохи пришвидшилася. Вікна в неї були тоновані. Звукова система гула й шипіла, лоскочучи Андреа горло, викликаючи біль у вухах. Дівчина різко зупинилася. Автівка проїхала ще трохи, а потім здала назад на декілька футів, аби вікно водія опинилося на рівні з нею. Звукова система змовкла. Двигун гудів.

Андреа нахилилася і зазирнула в чорнильне скло тонованого вікна, але побачила лише власне відображення. Вона спробувала відчинити дверцята, та вони були замкненими. Дівчина вдарила у вікно пласким боком рожевого клатчу й знову спробувала відчинити дверцята.

— Я більше не гратиму в ці ігри і я говорила серйозно! — крикнула вона. — Відчини дверцята, інакше... інакше...

Автівка не рухалася, двигун гуркотів.

Авто немовби промовляло: «Інакше що?».

Андреа затиснула сумочку під пахвою, показала непристойний жест у вікно й покрокувала геть, долаючи решту шляху до верхівки пагорба. На краю тротуару розкинулося велике дерево, і коли його стовбур відгородив дівчину від світла фар, вона знову глянула на телефон, піднявши його високо над головою, щоб уіймати сигнал. Небо тієї ночі видалося беззоряним, а брунатно-помаранчева хмара зависла так низько, що здавалося, її можна було торкнутися, просто простягнувши руку. Автівка повільно висунулася вперед і зупинилася біля дерева.

Тілом Андреа почав розходитися страх. Не виходячи з тіні дерева, вона роззирнулася довкола. По обидва боки від дороги виднілися живоплоти, що тягнулися далеко вперед у розмитому мороці передмістя. А потім дівчина помітила дещо навпроти: вуличку між двома великими будинками. Вона розгледіла лише невелику табличку з написом: ДАЛВІЧ, 1 ¼.

— Спіймай мене, якщо зможеш, — пробурмотіла Андреа. Вона затамувала подих і кинулася бігти через дорогу, але спіткнулася об один із товстих коренів, що стирчали з тротуару. Гострий біль пронизав литку тієї ж миті, коли вона підігнулася під вагою тіла. Дівчина втратила рівновагу, клатч і телефон відлетіли вбік, щойно вона вдарилася стегном об бордюр і впала на

дорогу. Її голова з порожнім стуком гупнула об гудроноване шосе. Андреа лежала напівнепритомна в світлі автомобільних фар.

Фари вимкнулися, огорнувши дівчину темрявою.

Вона почула, як відчинилися дверцята, і спробувала підвестися, але дорога під нею кренилася і йшла обертом. У полі зору з'явилися ноги, блакитні джинси...

Пара дорогих кросівок розмивалася й двоїлася перед очима. Андреа простягнула руку, очікуючи, що знайома постать допоможе їй підвестися, натомість рука, затягнута в рукавицю, легким рухом затиснула їй ніс і рот. Іншою рукою її схопили за передпліччя, притискаючи їх до тіла. Шкіра рукавиць була м'якою й теплою, проте дівчину неабияк вразили сила й натиск пальців усередині них. Її підняли вгору, квапливо потягли до задніх дверцят і шпурнули всередину автівки, де вона розтягнулася на задньому сидінні. Холод позаду немовби відрізало, щойно зачинилися дверцята. Андреа лежала шокована, не до кінця розуміючи, що щойно сталося.

Автівка смикнулася: це постать сіла на переднє пасажирське сидіння й зачинила за собою дверцята. Центральний замок клацнув і задзижчав. Андреа почула, як відчинився бардачок, щось зашаруділо, а потім його знову зачинили. Автівка захиталася, коли постать перебиралася крізь простір між передніми сидіннями й важко опустилася їй на спину, витискаючи повітря з легень. Уже за декілька митей тонка пластикова стрічка обмотала її зап'ястки, міцно скріплюючи їх у неї за спиною і боляче врізаючись у шкіру. Постать перейшла до нижньої частини її тіла, швидко і податливо, м'язисті стегна тепер притискали зап'ястки дівчини. З деренчливим звуком розгорнулася широка клейка стрічка й біль у пошкодженій литці Андреа миттєво посилювався, коли її зв'язали ноги. Сильний аромат соснового освіжувача змішався з мідним присмаком, і Андреа усвідомила, що в неї з носа йшла кров.

Від спалаху гніву в Андреа стався викид адреналіну, загострюючи її розум.

— Що це в біса ти робиш? — почала вона. — Я кричати. Ти знаєш, як голосно я вмію кричати!

Із неба посипалися перші сніжинки, ліниво кружляючи й опускаючись додолу, а дорога лишалася так само тихою і безлюдною. Автівка з блискучими тонованими вікнами рушила майже безшумно й плавно ковзнула в ніч.

Лі Кінні вийшов із маленького терасового будинку, останнього в ряду, де й досі мешкав разом із матір'ю, і окинув поглядом головну вулицю, вкриту білою ковдрою. Потім витягнув із кишені штанів пачку цигарок і закурив. Сніжило всі вихідні, й сніг падав навіть зараз, притрушуючи сліди ніг і шин на землі. На залізничній станції Форест-Гілл, біля підніжжя пагорба, було тихо: певно, що пасажирів, які зазвичай понеділковими ранками квапилися на роботу, змушені долати неблизьку дорогу до офісів у Центральному Лондоні, досі були в теплі й насолоджувалися неочікуваним ранком у ліжку зі своїми коханими.

Щасливі виродки.

Лі ніде не працював ще відколи закінчив школу шість років тому, але добрі старі часи животіння на виплати по безробіттю скінчилися. Новий уряд Торі почав боротьбу з довгостроковим безробіттям, і задля свого утримання Лі довелося влаштуватися працювати на повний день. Йому дісталася доволі легка робота доглядати за садом в Музеї Горнімана, що розташовувався всього в десяти хвилинах ходи від його будинку. Того ранку Лі хотілося лишитися вдома, як і всім іншим містянам, однак центр зайнятості так і не повідомив про скасування робочого дня. Між ним і матір'ю розгорілася сварка, і вона сказала, що якщо він не піде, виплати скасують і йому доведеться шукати собі інше житло.

Позаду Лі почувся стукіт у вікно, й у шибці показалося змучене обличчя його матері, яка проганяла його. Він показав їй непристойний жест і попрямував униз пагорбом.

Назустріч йому йшло четверо школярів. Вони були вбрані в червоні спортивні куртки, короткі спідниці

й гольфи до колін Далвічської школи для дівчаток. Не приховуючи бездоганної вимови, підлітки схвильовано обговорювали, як їх відправили геть зі школи, водночас шукаючи щось у айфонах, а з кишень їхніх курток звисали впізнавані білі дроти навушників. Дівчата розтяглися на всю ширину тротуару й навіть не подумали поступитися дорогою, коли Лі підійшов до них майже впритул, тож йому довелося зійти з бордюру в брудну сльоту, залишену автомашиною для розкидання піску. Він відчув, як крижана вода просочується крізь нові кросівки й похмуро зиркнув на дівчат, проте вони були надто захоплені своїми теревеннями й голосно сміялися.

«*Багаті гонорові сучки*», — подумалося йому. Коли Лі дійшов до гребеня пагорба, у негустому гіллі в'язів показалася годинникова вежа Музею Горнімана. Сніг поцяткував її гладенькі стіни з піщанику, налипши на цеглини, немов клапті вологого туалетного паперу.

Лі повернув направо на житлову вулицю, паралельну залізному паркану музею. Дорога різко йшла вгору, будинки ставали все більшими. Досягнувши верхівки, Лі зупинився на мить, аби перепочити. Колючий і холодний сніг заліплював йому очі. Погожої днини звідси йому відкрився б краєвид на Лондон, що розкинувся на милі аж до Лондонського ока біля Темзи, але сьогодні там висіла густа біла хмара і Лі спромігся розгледіти лише житловий масив Овергілл на пагорбі навпроти.

Маленькі ворота в паркані були замкнені. Тепер вітер віяв горизонтально, наскрізь продуваючи тонкі штани Лі, й хлопець тремтів. Того дня чергував нікчемний старигань із бригади доглядачів. Лі мусив чекати, доки той прийде і впустисть його, але вулиця була безлюдна. Він роззирнувся для певності, а потім переліз невисокі ворота й попрямував вузькою стежиною між високим вічнозеленим живоplotом.

Тепер, коли Лі сховався від пронизливого вітру, світ навколо видавався йому моторошно тихим. Снігопад

поступово посилювався, засипаючи безладні сліди, які лишав Лі, пробираючись крізь живопліт. Територія Музею Горнімана охоплювала сімнадцять акрів, і сарай із садівничим інвентарем й інструментами розташовувався саме позаду, біля високої стіни з вигнутим дахом. Усе навколо здавалося сліпучо білим, і Лі збився зі шляху, вийшовши з садів далі, ніж думав, біля оранжереї. Вишукано оздоблена будівля з кованого заліза й скла стала для Лі несподіванкою. Він повернув назад, але через декілька хвилин знову опинився на незнайомій території, усвідомивши, що стоїть на роздоріжжі.

«Скільки разів я ходив через ці трикляті сади?» — подумалося йому. Він обрав стежку праворуч, що вела до нижнього саду. На засніжених цегляних постаментах височіли білі мармурові херувими. Між ними завивав вітер, і коли Лі проходив поруч, йому здалося, що порожні молочні очі за ним стежать. Він зупинився й виставив уперед руку, прикриваючи обличчя від натиску снігу, і спробував згадати найкоротший шлях до Інформаційного центру для відвідувачів. Зазвичай доглядачам заборонялося заходити до музею, але надворі було холодно, а всередині могло працювати кафе, тож до біса, він зігріється, як і будь-яка нормальна людина.

У кишені задзижчав телефон, і Лі витягнув його. Це було текстове повідомлення від Центру зайнятості, в якому зазначалося, що *«Через вкрай несприятливу погоду, він може не виходити на роботу»*. Лі заштовхав телефон назад до кишені. Херувими немов повернули до нього голови. Вони й раніше стояли обличчям до нього? Лі уявив, як їхні схожі на перли голови повільно рухаються, відстежуючи його просування садом. Він відмахнувся від цієї думки і квапливо проминув порожні очі, зосередившись на вкритій снігом землі, й вийшов на затишну галявину біля занедбаного озера.

Він зупинився і примружився від круговерті крижинок. Посеред овалу недоторканної снігової ковдри,

яка тепер вкривала замерзле озеро, виднівся вигорілий весловий човен синього кольору. На протилежному березі озера стояв благодійний сарай для човнів, і Лі міг розгледіти під звисом покрівлі лише накриття старого веслового човна.

Сніг всотувався у вже й без того промоклі штани, і попри куртку, холод усе одно пробирав Лі до кісток. Йому було соромно визнати, що насправді він боявся. Він мав знайти вихід звідти. Якщо він повернеться тим же шляхом, яким і прийшов, через нижній сад, то зможе відшукати стежку довкола периметра й вийти на Лондон-роуд. Заправка працює, тож він зможе купити ще цигарок і шоколаду.

Лі вже хотів було повернути назад, аж раптом тишу розітнув якийсь шум. Звук був якийсь приглушений, спотворений і долинав десь із сараю для човнів.

— Агов! Хто там? — крикнув Лі. Його голос здався пронизливим, сповненим паніки. Шум припинився, але вже за лічені секунди залунав знову, і Лі збагнув, що то рингтон мобільного і що апарат міг належати комусь із його колег.

Через сніг Лі не знав напевне, де саме закінчувалася стежка й починалася вода, а тому тримався поблизу дерев, висаджених на березі, й обережно ступаючи по краю озера, попрямував на звук рингтона до сараю для човнів. Це була страшенно легка мелодія, і підійшовши ближче, він розчув, що вона долинала з сараю.

Він дійшов до низького даху, і, нахилившись, побачив пляму світла в мороці за невеликим човном. Рингтон затих, і через декілька секунд сяйво теж згасло. Лі з полегшенням зрозумів, що то був лише телефон. Уночі через огорожу перелазили нарики й безхатьки, і доглядачам частенько доводилося знаходити порожні гаманці — викинуті після того, як з них забрали готівку й картки — використані презервативи і голки. Певно, що телефон викинули... *«Але нащо викидати теле-*

фон... Звісно, що викидають лише геть несправні телефони, адже так? — подумалося Лі.

Він обійшов невеликий елінг по колу. Із снігу стирчали стовпи маленького причалу, а сам причал тягнувся під низьким дахом сараю для човнів. Там, куди сніг не діставав, Лі побачив, що деревина зогнила. Він легко ступав уздовж причалу, пригинаючись під звисами низького даху. Деревина в нього над головою прогнила й розсипалася, подекуди звисали жмутки павутиння. Тепер Лі стояв біля веслового човна й бачив, що на іншому боці сараю на вузькій дерев'яній рейці лежить айфон.

У грудях Лі здійнялося хвилювання. Айфон він міг продати й у пабі, без жодних проблем. Хлопець штовхнув весловий човен ногою, але той навіть не зрушив з місця: вода навколо нього повністю замерзла. Лі проминув ніс човна й зупинився на протилежному краю причалу. Ставши навколішки, він схилився вниз і рукавом прибрав тонкий шар снігу, відкриваючи погляду товсту кригу. Вона була дуже чиста, і він навіть розгледів двох рибинок, поцяткованих червоним і чорним, які ліниво плавали на глибині. Від них здіймалася низка крихітних бульбашок, що вдарилися об кригу й розліталися в різних напрямках.

Телефон задзвонив знову, і від несподіванки Лі смикнувся, мало не зісковзнувши з краю причалу. Звуки модного рингтону відлунювали під дахом. Тепер Лі чітко бачив на протилежній стіні сараю освітлений айфон, що лежав на краю дерев'яного виступу над замерзлою водою. Він був у чохлі, оздобленому камінням. Лі підійшов до човна і перекинув у нього ногу. Він став на дерев'яне сидіння й спробував навалитися вагою, іншою ногою стоячи на причалі. Човен не зрушив з місця.

Лі перекинув іншу ногу й заліз у човен, але навіть звідти не зміг дотягнутися до айфона. Пришпорений

думкою про згорток банкнот у кишені штанів, Лі закинув ногу через протилежний край човна і обережно ступив на кригу. Тримаючись за човен, він натиснув сильніше, ризикуючи вже змоклою ногою. Крига здавалася міцною. Він виліз з човна й став обома ногами на кригу, прислухаючись до зрадницького тріщання від напруження й слабкості. Нічого. Він зробив невеликий крок, потім ще один. Це було теж саме, що йти по бетонній підлозі.

Звиси дерев'яної покрівлі сходилися вниз. Щоб дотягтися до айфона, Лі довелося присісти.

Щойно він сів навпочіпки, сарай залило світло від екрану. Лі помітив декілька старих пляшок і трохи сміття, що виступали із замерзлої криги, а потім щось змусило його зупинитися... Щось схоже на кінчик пальця.

Серце Лі забилося частіше, він потягнувся й обережно його стиснув. Він був холодним і немовби гумовим. Темно-фіолетовий ніготь узявся морозом. Лі відтягнув рукав куртки і протер ним кригу. У сьайві від айфона замерзла поверхня видавалася похмуро-зеленою, а внизу Лі побачив долоню, здійсниту вгору до того місця, де з криги стирчав палець. Те, що мало б бути рукою, зникло у глибинах.

Телефон припинив дзвонити, і на зміну мелодії прийшла оглушлива тиша. А потім він це побачив. Просто під тим місцем, де він зігнувся, виднілося обличчя дівчини. Порожнім поглядом у Лі втупилися карі розпухлі очі, немовби затягнуті туманом. Пасмо темного волосся вмерзло в кригу. Поруч із тілом ліниво пропливла риба, черкнувши хвостом по вустах дівчини, злегка розтулених, немовби вона хотіла заговорити.

Лі з криком відсахнувся й різко підвівся, ударившись головою об низьку покрівлю елінгу. Відскочив назад і впав на кригу, його ноги сковзнули під ним кудись убік.

Якийсь час він лежав, приголомшений. А потім почув легкий скрегіт і тріскотіння. Запанікувавши, він заметушився й борсався, намагаючись підвестися, втекти якнайдалі від мертвої дівчини, але ноги під ним знову розїхалися. І цього разу він провалився крізь лід у крижану воду. Лі відчув, як обм'яклі руки дівчини переплітаються з його руками, відчув дотик її холодної, липкої шкіри. Що більше він боровся, то сильніше перепліталися їхні кінцівки. Холод був різким, абсолютним. Він наковтався смердючої води, відбивався й молотив руками. Якимось чином Лі таки вдалося підтягтися за край човна. Він смикнувся і виблював, воліючи дотягтися до телефона, але тепер думок про продаж уже не було.

Тепер хлопець хотів лише викликати допомогу.

Еріка Фостер уже пів години чекала в бруднуватій приймальні поліційного відділку Луїшем-Ров. Жінка незручно посовалася на зеленому пластиковому кріслі, одному з цілого ряду, прикручених до підлоги. Сидіння були вигорілі й лискучі, відполіровані за роки неспокійними, винними задами. Крізь велике вікно можна було розгледіти автостоянку, кільцеву дорогу, сіру офісну будівлю і розтягнутий торговельний центр, ледь помітний через заметіль. Від головного входу до стійки по діагоналі тягнулася смуга талого бруду. За стійкою сидів черговий сержант із великим щокатим обличчям і затуманеним поглядом дивився на екран комп'ютера. Він неухважно копирсався в зубах, зрідка витягуючи пальця, щоб роздивитися знахідки, а потім знову засовуючи його до рота.

— Шеф не повинен затриматися надовго, — сказав він.

Сержант зміряв Еріку поглядом, оцінюючи її худорляву постать, вбрану у вицвілі сині джинси, вовняний светр і фіолетову куртку-бомбер. А потім опустил очі на невелику валізу на коліщатках, що стояла біля її ніг. Еріка глянула на нього у відповідь, і обоє відвернулися. Стіна позаду жінки була завішена плакатами з інформацією для загалу. «НЕ СТАНЬТЕ ЖЕРТВОЮ ЗЛОЧИНУ!» — зазначалося на одному й Еріці здалося досить нерозумним вішати його у приймальні поліційного відділку.

Двері біля стійки задзижчали і до приймальні вийшов старший суперінтендант Марш. За ті роки, що Еріка його не бачила, коротко стрижене волосся чоловіка взялося сивиною, однак попри втомлене обличчя, він однаково здавався вродливим. Еріка підвелася й потиснула йому руку.

— Детективе старший інспекторе Фостер, вибачте, що змусив чекати. Нормально долетіли? — промовив він, оцінюючи поглядом її вбрання.

— Із затримкою, сер... Власне тому я й у цивільному, — виправдовуючись, відповіла вона.

— Як же до біса невчасно цей клятий снігопад, — сказав Марш, додаючи: — Черговий сержанте Вулфе, це детектив старший інспектор Фостер, прибула до нас із Манчестера. Їй треба якомога швидше виділити автівку...

— Так, сер, — кивнув Вулф.

— А ще мені знадобиться телефон, — додала Еріка. — Було б добре, якби ви знайшли щось старіше, бажано зі справжніми кнопками. Ненавиджу сенсорні екрани.

— Почнімо, — сказав Марш. Він приклав посвідчення до дверей, вони задзижчали й з клацанням розчинилися.

— Шмарката корова, — пробурмотів Вулф, коли двері за ними зачинилися.

Еріка йшла вслід за Маршем довгим, невисоким коридором. Звідусіль чувся дзвін телефонів, і назустріч їм потоком плинули поліціянти й допоміжний персонал, на їхніх блідих січневих обличчях закарбувалася стривоженість і невідкладність. Вони проминули плакат із фентезі-лігою з футболу, пришпилений до стіни, а вже за мить на такій самій дошці з'явилися ряди фотографій під заголовком «ЗАГИНУЛИ НА СЛУЖБІ». Еріка заплющила очі й розплющила їх лише, коли була точно впевнена, що фото лишилися позаду. Вона мало не врізалася в Марша, коли той зупинився перед дверима із написом «СЛІДЧИЙ ВІДДІЛ». Крізь напіввідкриті жалюзі на скляній перегородці вона побачила, що в кімнаті повно людей. У горлі заворушився страх. Під щільною курткою Еріка спітніла. Марш узявся за дверну ручку.

— Сер, ви збиралися для початку ввести мене в курс справи... — почала Еріка.

— Нема коли, — сказав він. Не встигла Еріка бодай щось відповісти, як він уже розчинив двері й жестом запросив її заходити першою.

Слідчим відділом тут слугувала велика кімната з відкритим плануванням. Усередині було зо два десятки поліціантів і всі присутні раптом замовкли, на їхніх обличчях, залитих різким штучним освітленням, застиг вичікувальний вираз. Крізь скляні перегородки на іншому боці виднівся коридор, а вздовж однієї стіни вишикувався цілий ряд принтерів і копіювальних машин. На тонкому килимовому покритті перед ними виднілися протоптані стежки, як і між столами до ряду дошок біля дальшої стіни. Коли Марш вийшов уперед, Еріка квапливо примостила валізу біля ксерокса, який саме вивергав із своїх надр аркуші паперу. А потім прихилилася до столу.

— Усім доброго ранку, — сказав Марш. — Як вам відомо, три дні тому нам повідомили про зникнення двадцятитрьохрічної Андреа Дуглас-Браун. І після цього в пресі здійнялася справжня буча. Сьогодні якраз після дев'ятої ранку на території Музею Горнімана у Форрест Гілл знайшли тіло молодої дівчини, яка підходить під опис Андреа. Попереднє встановлення особи проводилося на основі телефону, зареєстрованого на її ім'я, однак нам все одно потрібно провести офіційне впізнання. Туди вже прямують криміналісти, але клятий сніг усе сповільнить... — задзвонив телефон. Марш замовк. Телефон продовжував дзвонити. — Ну ж бо, люди, це слідчий відділ. Підніміть хтось ту кляту слухавку!

Офіцер позаду схопився за телефон і стиха заговорив.

— Якщо особу встановлено правильно, тоді ми маємо справу з вбивством молодої дівчини з дуже могут-

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.